

امام حسین(ع)

حسین بن علی(ع) امام سوم شیعیان، شهید کربلا و خون خدا بود، که نهضت عاشورا بر محور فداکاری و جانفشانی آن حضرت شکل گرفت .

جواد محدثی: حسین بن علی(ع) امام سوم شیعیان، شهید کربلا و خون خدا بود، که نهضت عاشورا بر محور فداکاری و جانفشانی آن حضرت شکل گرفت .

و تاریخ بشری را سرشار از حماسه و ایثار کرد و درس آزادی و عزت به انسان داد و با خون خویش که در کربلا ریخت،درخت اسلام آبیاری شد و امت مسلمان بیدار گشت.

در معرفی آن امام،باید کتابی قطور نوشت،لیکن در اینجا فشرده‌ای از زندگی آن حضرت را می‌خوانید:

امام حسین(ع) در سوم شعبان سال چهارم هجری در مدینه به دنیا آمد. رسول خدا(ص) نام این فرزند زهرا(س) را#171;حسین» نهاد.

وی مورد علاقه شدید پیامبر خدا(ص) بود و آن حضرت درباره او فرمود:#171;حسین منی و انا من حسین...» و در آغوش پیامبر بزرگ شد.

هنگام رحلت رسول خدا، شش ساله بود. در دوران پدرش علی بن ابی طالب(ع) نیز از موقعیت والایی برخوردار بود. علم، بخشش، بزرگواری، فصاحت، شجاعت، تواضع، دستگیری از بینوایان، عفو و حلم و... از صفات برجسته این حجت الهی بود.

در دوران خلافت پدرش، در کنار آن حضرت بود و در سه جنگ #171;جمل»، #171;صفین» و #171;نهروان» شرکت داشت.

پس از شهادت پدرش که امامت به حسن بن علی(ع) رسید، همچون سربازی مطیع رهبر و مولای خویش و همراه برادر بود. پس از انعقاد پیمان صلح،با برادرش و بقیه اهل بیت،#171;ع» به مدینه آمدند.

با شهادت امام مجتبی(ع) در سال 49 یا 50 هجری، بار امامت به دوش سیدالشهدا قرار گرفت. در آن دوران دهساله که معاویه بر حکومت مسلط بود، امام حسین(ع) همواره یکی از معترضین سرسخت نسبت به سیاست‌های معاویه و دستگیری‌ها و قتل‌های او بود و نامه‌های متعددی در انتقاد از رویه معاویه در کشتن حجر بن عدی و یارانش و عمرو بن حمق خزاعی که از وفاداران به علی(ع) بودند و اعمال ناپسند دیگر او نوشت.

در عین حال، حسین بن علی(ع) یکی از محورهای وحدت شیعه و از چهره‌های برجسته و شاخصی بود که مورد توجه قرار داشت و همواره سلطه اموی از نفوذ شخصیت او بیم داشت.

با مرگ معاویه در سال 60 هجری، یزید به والی مدینه نوشت که از امام حسین(ع) به نفع او بیعت بگیرد. اما سید الشهدا که فساد یزید و بی‌لیاقتی او را می‌دانست، از بیعت امتناع کرد و برای نجات اسلام از بلیه سلطه یزید که به زوال و محو دین می‌انجامید، راه مبارزه را پیش گرفت.

از مدینه به مکه هجرت کرد و در پی نامه‌نگاری‌های کوفیان و شیعیان عراق با آن حضرت و دعوت برای آمدن به کوفه، آن امام ابتدا مسلم بن عقیل را فرستاد و نامه‌هایی برای شیعیان کوفه و بصره نوشت و با دریافت پاسخ کوفیان در بیعتشان با مسلم بن عقیل، در روز هشتم ذیحجه سال 60 هجری از مکه به سوی عراق، حرکت کرد.

پیمان‌شکنی کوفیان و شهادت مسلم بن عقیل، اوضاع عراق را نامطلوب ساخت و سیدالشهدا که همراه خانواده، فرزندان و یاران به سوی کوفه می‌رفت، پیش از رسیدن به کوفه در سرزمین#171;کربلا» در محاصره سپاه کوفه قرار گرفت.

تسلیم نیروهای یزیدی نشد و سرانجام در روز عاشورا در آن سرزمین، مظلومانه و تشنه‌کام، همراه اصحابش به شهادت رسید.

از آن پس، کربلا کانون الهام و عاشورا سرچشمه قیام و آزادی شد و کشته شدن وی، سبب زنده شدن اسلام و بیدار شدن وجدان‌های خفته گردید.

فضایل این امام شهید، بیش از آن است که در این مختصر بگنجد، چرا که او آویزه عرش الهی و پرورده دامن رسول خداست.

پیامبر خدا(ص) درباره‌اش فرمود: قسم به آنکه مرا بحق به پیامبری فرستاد، حسین بن علی در آسمان بزرگتر از زمین است و بر سمت راست عرش الهی نوشته است #171;مصابح هدی و سفینه نجات». (1)

ای که آمیخته مهرت با دل

کرده عشق تو مرا دریا دل

بذر عشقی که به دل کاشته‌ام

جز هوای تو ندارد حاصل

از می عشق تو، عاقل مجنون

و زخم مهر تو مجنون، عاقل

کربلا سر زد و پیدا شد حق

جلوه‌ای کردی و گم شد باطل

تویی آن کشتی دریای حیات

هر که را مانده جدا از ساحل

گر شود کار جهان زیر و زبر

نشود عشق تو از دل زایل(2)

پی‌نوشت‌ها:

1- سفينة البحار، ج 1، ص 257.

برای آشنایی بیشتر با آن حضرت، باید به کتاب‌های مفصل‌تر مراجعه کرد، از جمله:

موسوعة کلمات امام الحسین(درباره سخنان او).

حياة الامام الحسين بن علی،

باقر شریف القرشی (در باره زندگانی او)

عوالم و بحار الأنوار(در باره فضایل او)

نفس المهموم، شیخ عباس قمی(در مقتل او)

و کتاب‌های فراوان دیگر. [کتابنامه عاشورا]

2- از مؤلف. فرهنگ عاشورا صفحه 147

به نقل از پایگاه اطلاع رسانی حوزه